

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 383/2026-23

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša a sudcov Jany Baricovej (sudkyňa spravodajkyňa) a Miloša Maďara v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpeného JUDr. Petrom Martiškom, advokátom, Jilemnického 2, Trenčín, proti postupu Okresného súdu Trenčín v konaní vedenom pod sp. zn. 34Em/8/2023 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa v zmysle petitu ústavnej sťažnosti doručenej ústavnému súdu 14. mája 2026 domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), základného práva na starostlivosť o dieťa a jeho výchovu podľa čl. 41 ods. 6 ústavy a základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Navrhuje, aby ústavný súd zaviazal okresný súd, aby *„vo veci výkonu rozhodnutia konal a aby prijal efektívne opatrenia, na základe ktorých dôjde k obnoveniu stretávania sťažovateľa s maloletou dcérou“*. Súčasne žiada priznať finančné zadosťučinenie 7 000 eur a náhradu trov vzniknutých v konaní pred ústavným súdom.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti vyplýva, že na základe návrhu sťažovateľa ako oprávneného podaného 20. decembra 2023 sa na Okresnom súde Trenčín (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 34Em/8/2023 vedie konanie o výkon rozhodnutia vo veci maloletej [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „maloletá“). Exekučným titulom je rozsudok okresného súdu č. k. 26P/214/2016-175 z 3. apríla 2019, ktorým súd schválil rodičovskú dohodu týkajúcu sa úpravy stretávania sa otca s maloletou. Sťažovateľ návrh odôvodnil tým, že povinná matka nerešpektuje uvedený rozsudok a maloletú riadne nepripravuje na stretnutia. Naposledy sa stretol s maloletou 26. novembra 2023 a v roku 2024 sa stretnutia vôbec neuskutočnili.

II. Argumentácia sťažovateľa

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti tvrdí, že od začiatku konania okresný súd nevyvinul efektívnu aktivitu smerujúcu k rozhodnutiu, resp. k prijatiu opatrení smerujúcich k dobrovoľnému splneniu povinností povinnou a v konaní vznikli prieťahy. V dôsledku toho sa s maloletou nestretol takmer dva a pol roka. Opisuje, že vyjadrenie povinnej k jeho návrhu mu bolo doručené až po viac ako 6 mesiacoch od jeho doručenia súdu, pričom prvé pojednávanie bolo nariadenie až na 2. október 2024, t. j. po uplynutí zákonnej lehoty stanovenej v § 377 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku. Domnieva sa, že ak by súd konal skôr, teda nie až po 10 mesiacoch, keď nariadil pojednávanie, bola by väčšia šanca, že dôjde k obnoveniu jeho styku a kontaktu s maloletou.

4. V poradí prvé pojednávanie súd odročil na 21. február 2025 na účel realizácie psychologického poradenstva, ku ktorému zaviazal rodičov i maloletú a ktoré nariadil neodkladným opatrením (uznesenie č. k. 34Em/8/2023-44 z 22. októbra 2024). V rámci druhého pojednávania (21. februára 2025) sťažovateľ deklaroval, že je ochotný ďalej pokračovať v psychologickom poradenstve a aj povinná vyjadrila ochotu stretnúť sa so sťažovateľom opakovane. Súd teda odročil pojednávanie na 20. jún 2025 na účel pokračovania účastníkov konania v psychologickom poradenstve v zmysle nariadeného neodkladného opatrenia. Sťažovateľ vo vyjadrení z 29. mája 2025 informoval súd, že od posledného pojednávania bolo dohodnutých 5 stretnutí, avšak neuskutočnilo sa ani jedno, pričom štyri z nich zrušila povinná. Zdôraznil, že neodkladné opatrenie sa minulo účelu, a navrhol, aby súd prijal opatrenia v zmysle Civilného mimosporového poriadku a vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 207/2016 Z. z., ktorou sa ustanovujú podrobnosti výkonu rozhodnutia vo veciach maloletých (ďalej len „vyhláška“). Súd na to však nereagoval a na najbližšom pojednávaní 20. júna 2025 vec ani riadne neprejednal, pretože nemal súdny spis k dispozícii (súdny spis bol pripojený ku konaniu o návrhu matky na zmenu úpravy styku vedenom okresným súdom pod sp. zn. 34P/159/2024 a bol zaslaný súdnej znalkyni, pozn.). V spomenutom vyjadrení sa sťažovateľ sťažoval i na prieťahy v konaní podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov. Predsedníčka okresného súdu k tejto sťažnosti uviedla, že zákonná sudkyňa koná vo veci s náležitou opatrnosťou a dôslednosťou.

5. Na základe uvedeného sťažovateľ namieta, že súd nedokázal za približne rok a pol prijať efektívne opatrenia, ktoré by viedli k obnoveniu jeho kontaktu s maloletou, v dôsledku čoho bolo zasiahnuté do jeho práva na rodinný život. Znova zdôraznil, že od posledného pojednávania (20. júna 2025) ku dňu podania ústavnej sťažnosti uplynulo ďalších 11 mesiacov a súd nenariadil ďalšie pojednávanie, meritórne nerozhodol a ani neprijal žiadne ďalšie opatrenia v zmysle ustanovení Civilného mimosporového poriadku a vyhlášky. Ide o prieťahy takej intenzity, ktorá zasahuje do jeho ústavného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky

a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“). Preskúmal, či ústavná sťažnosť sťažovateľa obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde) a osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

7. Uplatnenie právomocí ústavného súdu je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania. Ústavný súd v tejto súvislosti už opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to tak náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Pri predbežnom prerokovaní podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd prijať na ďalšie konanie iba také podanie, ktoré spĺňa všetky náležitosti kvalifikovaného návrhu ustanovené týmto zákonom. Poskytnutie ochrany ústavnosti ústavným súdom predpokladá splnenie všetkých ústavných a zákonných predpokladov a podmienok konania pred ústavným súdom vrátane splnenia zákonom predpísaných náležitostí ústavnej sťažnosti (m. m. III. ÚS 663/2014).

8. Náležitosti ústavnej sťažnosti sú upravené v § 43 a § 123 ods. 1 zákona o ústavnom súde. Zo vzájomnej väzby medzi týmito relevantnými ustanoveniami zákona o ústavnom súde explicitne vyplýva a ústavný súd to v rámci svojej judikatúry opakovane pripomína, že sťažovateľ musí označiť základné práva a slobody, ktorých vyslovenia porušenia sa domáha, nielen označením príslušných článkov ústavy, ale musí ich konkretizovať aj skutkovo, t. j. uviesť, z akých dôvodov malo dôjsť k ich porušeniu, a navrhnúť v tejto súvislosti dôkazy (IV. ÚS 124/08, IV. ÚS 146/08 či III. ÚS 100/2018).

9. Neoddeliteľnou podstatnou náležitosťou ústavnej sťažnosti je i návrh na rozhodnutie ústavného súdu (sťažnostný návrh – tzv. petit), ktorý v spojení s odôvodnením ústavnej sťažnosti musí byť vymedzený jasne, určito a zrozumiteľne, teda takým spôsobom, aby bolo možné jednoznačne určiť hranice ústavného prieskumu a východisko pre rozhodnutie ústavného súdu o danej veci (napr. II. ÚS 165/2022). Sťažnostný návrh predstavuje výrok rozhodnutia ústavného súdu, ktorého vydania sa sťažovateľ domáha.

10. Jasný, zrozumiteľný a určitý, resp. presný sťažnostný návrh je nevyhnutný preto, že ústavný súd je podľa § 45 zákona o ústavnom súde návrhom na začatie konania (jeho dôvodmi a rozsahom) viazaný. Táto viazanosť ústavného súdu sa v konaní podľa čl. 127 ústavy i naďalej prejavuje predovšetkým vo viazanosti sťažnostným petitom, teda tou časťou ústavnej sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha (§ 43 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí predmet konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Ústavný súd tak môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej ústavnej sťažnosti a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený splnomocneným advokátom (II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 207/2014, I. ÚS 203/2018).

11. Po preskúmaní ústavnej sťažnosti ústavný súd identifikoval nedostatok ústavnej sťažnosti spočívajúci práve vo vzťahu k petitu ústavnej sťažnosti. V sťažovateľom podanej ústavnej sťažnosti absentuje riadne a jednoznačne formulovaný petit, z ktorého by bolo zrejmé, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha. Ústavný súd totiž môže rozhodnúť len o tom, čo sťažovateľ v petite

svojej ústavnej sťažnosti žiada a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv, čím zároveň vymedzí predmet a rozsah konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany.

12. Sťažovateľ formuloval petit ústavnej sťažnosti týkajúci sa vyslovenia porušenia ním označených základných práv takto: „I. Základné právo [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] na ochranu pred neoprávneným zasahovaním do súkromného a rodinného života podľa čl. 19 ods. 2 Ústavy SR a práva na starostlivosť o dieťa a jeho výchovu podľa čl. 41 ods. 6 Ústavy SR porušené b o l o. II. Základné právo [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], bytom [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy SR porušené b o l o. III. Ústavný súd zaväzuje Okresný súd Trenčín, aby vo veci výkonu rozhodnutia konal a aby prijal efektívne opatrenia, na základe ktorých dôjde k obnoveniu stretávania sťažovateľa s maloletou dcérou [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ]. IV...“

13. Z citovaného vyplýva, že v petite ústavnej sťažnosti nie je vymedzený orgán verejnej moci, ktorý sťažovateľ považuje za porušovateľa svojich práv a absentuje v ňom i označenie konania, v ktorom malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv. Zmätočne a nesúladne so zákonom o ústavnom súde (§ 133 ods. 3 zákona o ústavnom súde) je vyjadrená i požiadavka sťažovateľa na to, akého rozhodnutia sa od ústavného súdu domáha.

14. Na základe uvedeného bez toho, že by ústavný súd zvolil striktnie formalistický prístup možno uzavrieť, že ústavná sťažnosť v predloženej podobe neobsahuje návrh rozhodnutia vo veci samej (petit) vymedzený v súlade s čl. 127 ods. 1 ústavy a § 45 a § 123 zákona o ústavnom súde, pretože sťažovateľom predložený návrh rozhodnutia vo veci samej (petit) nie je úplný a určitý, teda nie je vymedzený takým spôsobom, aby mohol byť východiskom pre rozhodnutie v uvedenej veci. V dôsledku uvedeného nedostatku by ústavný súd takto navrhovaný petit nemohol premietnuť do svojho rozhodnutia, čo ho činí nevykonateľným.

15. Rozsah prieskumu ústavného súdu vymedzený sťažnostným petitom síce môže byť vo výnimočných okolnostiach modifikovaný (zvyčajne rozšírený) dôvodmi ústavnej sťažnosti (tak ako to *expressis verbis* vyplýva z § 45 zákona o ústavnom súde; pozn.), z ktorých ale musí zrozumiteľne vyplývať nespochybniteľný záujem sťažovateľa podrobiť ústavnoprávnemu prieskumu konkrétne a adresne vymedzené rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah (vymedzený predmetom, subjektom a inými, najmä časovými súvislosťami), na čo musí nevyhnutne vecne nadväzovať aj pregnantná súvzťažná ústavnoprávna argumentácia sťažovateľa. Jedine za kumulatívneho splnenia týchto podmienok je tak potom možné prekročiť petit ústavnej sťažnosti pri rešpektovaní ontologickej podstaty tohto ústavného inštitútu, potierajúc pritom prehnanú ústavnoprávnu solemnitú, ktorej dôsledky by mohli ohroziť materiálnu ochranu sťažovateľových základných práv a slobôd [I. ÚS 514/2020 (ZNaU 84/2020)]. Takéto podmienky v danej veci splnené neboli, hoci z obsahu ústavnej sťažnosti možno vzhľadom na chronológiu úkonov súdu poskytnutých okresným súdom na vyžiadanie ústavného súdu pre vec určité náležitosti vyvodit’.

16. K tomu ústavný súd dodáva, že nevidí dôvod takýto nedostatok zákonom ustanovených náležitostí odstraňovať postupom podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Označené ustanovenie zákona totiž slúži na odstraňovanie najmä formálnych nedostatkov návrhu, nie však jeho samotnej podstaty [m. m. I. ÚS 185/2021 (ZNaU č. 81)]. Na to v konaní pred ústavným súdom slúži

zastúpenie advokátom, pričom z publikovanej judikatúry jednoznačne vyplýva, ako ústavný súd posudzuje nedostatok zákonom ustanovených náležitostí podaní účastníkov konania (napr. I. ÚS 162/2010, IV. ÚS 234/2010, III. ÚS 206/2010, IV. ÚS 159/2010, IV. ÚS 213/2010, IV. ÚS 134/2010, I. ÚS 280/2020, I. ÚS 447/2022, I. ÚS 447/2022). Bolo by neakceptovateľné, ak by ústavný súd suploval úkony právnej služby povinného právneho zastúpenia v konaní pred ústavným súdom (m. m. IV. ÚS 213/2010, II. ÚS 660/2016).

17. Okrem toho odmietnutie tejto ústavnej sťažnosti nebráni tomu, aby sa sťažovateľ na ústavný súd obrátil s novou ústavnou sťažnosťou (splňajúcou zákonom požadované náležitosti) proti postupu všeobecného súdu konajúceho v jeho veci, keďže zákon o ústavnom súde v § 55 písm. a) takúto možnosť implicitne nevylučuje.

18. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde pre nesplnenie náležitostí ustanovených zákonom.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 24. júna 2026

Miroslav Duriš
predseda senátu